

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania T. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje radcy prawnemu K. M., M., ul. O. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) podwyższoną o podatek od towarów i usług w obowiązującej stawce, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego T. K. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 kwietnia 2015 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Sporne było wypełnienie warunku powstania niezdolności do pracy w okresie ubezpieczenia lub najpóźniej w ciągu 18 miesięcy od jego ustania, tj. przed dniem

17 października 1999 r. (art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887). Na podstawie dowodu z opinii biegłych z zakresu medycyny Sąd pierwszej instancji wykluczył związek stwierdzonej niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy z dnia 28 marca 1998 r. i ustalił jej powstanie w dniu 29 sierpnia 2011 r. w związku z rozpoznaniem umiarkowanych zaników korowo-podkorowych mózgu i rozpoczynających się zaników korowych obu półkul mózdzku. Sąd drugiej instancji przyjął, że opinie biegłych w pełni zasługują na uwzględnienie jako dogłębne, szczegółowe, uwzględniające wszystkie istotne aspekty, a ich wnioski ocenił jako jednoznaczne i przedstawione w sposób szczegółowy i wyczerpujący.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia przepisów postępowania ubezpieczony zarzucił naruszenie art. 236 i 290 § 1 w związku z art. 227 k.p.c. przez pominięcie wniosku ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego oraz art. 385 i 386 § 1 k.p.c. przez błędne zastosowanie i oddalenie apelacji, mimo że była oczywiście uzasadniona. Jako skutek pominięcia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego wskazał naruszenie art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, powołując się na to, że "w dniu 18 lutego 2015 r. złożył wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego, tymczasem Sąd pierwszej instancji, jak i Sąd drugiej instancji nie ustosunkowały się do tego wniosku, a wydano jedynie postanowienia dowodowe w zakresie złożonego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego".

Pełnomocnik ubezpieczonego ustanowiony w sprawie z urzędu wniósł o przyznanie kosztów zastępstwa w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został oparty na którejkolwiek z tych przesłanek. Przyczyną wniesienia skargi skarżący uczyniono problem bez znaczenia jurydycznego, a odnoszący się wyłącznie do ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, co – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej, przy czym wyłączona jest oczywistość skargi kasacyjnej, której zarzuty naruszenia przepisów postępowania zostały postawione wobec Sądu pierwszej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 4 ust. 1 i § 15 ust. 2 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2015 r., poz. 1805).